

Sentencja

- 1) Artykuł 138 ust. 1 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, zmienionej dyrektywą Rady 2010/88/UE z dnia 7 grudnia 2010 r., należy interpretować w ten sposób, że nie zabrania on, by w okolicznościach takich jak w sprawie przed sądem krajowym odmówiono sprzedawcy możliwości skorzystania z prawa do odliczenia w odniesieniu do dostawy wewnątrzspółnotowej, o ile zostanie wykazane, że w świetle obiektywnych danych sprzedawca ten nie spełnił obowiązków, jakie ciążyą na nim w zakresie dowodowym, albo że wiedział lub powinien był wiedzieć, iż dokonywana przezeń czynność stanowi część składową oszustwa popełnianego przez kupującego, i nie podjął wszelkich racjonalnych środków znajdujących się w jego mocy w celu uniknięcia swego udziału w tym oszustwie.
- 2) Zwolnienie dostawy wewnątrzspółnotowej w rozumieniu art. 138 ust. 1 dyrektywy 2006/112, zmienionej dyrektywą 2010/88, nie może zostać odmówione sprzedawcy z tego tylko powodu, że administracja skarbową innego państwa członkowskiego wykreśliła numer identyfikacyjny VAT kupującego, przy czym choć wykreślenia tego dokonano po dostawie towaru, miało ono skutek wsteczny od dnia wcześniejszego w stosunku do tej dostawy.

(¹) Dz.U. C 269 z 10.9.2011.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 6 września 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal administratif — Luksemburg) — DI VI Finanziaria SAPA di Diego della Valle & C przeciwko Administration des contributions en matière d'impôts

(Sprawa C-380/11) (¹)

(Swoboda przedsiębiorczości — Artykuł 49 TFUE — Przepisy podatkowe — Podatek majątkowy — Warunki przyznania korzystania z obniżenia podatku majątkowego — Utrata statusu podatnika podatku majątkowego w wyniku przeniesienia siedziby do innego państwa członkowskiego — Ograniczenia — Uzasadnienie — Nadrzędne względy interesu ogólnego)

(2012/C 355/10)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Tribunal administratif

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: DI VI Finanziaria SAPA di Diego della Valle & C

Strona pozwana: Administration des contributions en matière d'impôts

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunal administratif — Wykładnia art. 49 TFUE — Swoboda przedsiębiorczości — Przepisy podatkowe — Podatek majątkowy — Uregulowanie krajowe uzależniające przyznanie korzystania z obniżenia podatku majątkowego od spełnienia warunku pozostawania podatnikiem tego podatku w danym państwie członkowskim przez pięć kolejnych lat podatkowych — Utrata statusu podatnika podatku majątkowego w wyniku przeniesienia siedziby do innego państwa członkowskiego

Sentencja

Artykuł 49 TFUE należy interpretować w ten sposób, że w świetle okoliczności sprawy w postępowaniu przed sądem krajowym sprzeciwia się on przepisowi państwa członkowskiego, na podstawie którego obniżenie podatku majątkowego jest uzależnione od warunku pozostawania podatnikiem tego podatku w trakcie pięciu kolejnych lat podatkowych.

(¹) Dz.U. C 298 z 8.10.2011.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 6 września 2012 r. — Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej i Rzeczpospolita Polska przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawy połączone C-422/11 P i C-423/11 P) (¹)

(Odwołania — Skarga o stwierdzenie nieważności — Niedopuszczalność skargi — Reprezentacja przed sądami Unii — Adwokat — Niezależność)

(2012/C 355/11)

Język postępowania: polski

Strony

Wnoszący odwołanie: Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej (przedstawiciele: D. Dziedzic-Chojnacka i D. Pawłowska, radcowie prawni), Rzeczpospolita Polska (przedstawiciele: M. Szpunar oraz A. Kraińska i D. Lutostańska, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Braun et A. Stobiecka-Kuik, pełnomocnicy)

Przedmiot

Odwołania od postanowienia Sądu (siódma izba) z dnia 23 maja 2011 r. w sprawie T-226/10 Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej przeciwko Komisji, w którym Sąd uznał za niedopuszczalną skargę Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej w przedmiocie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C(2010) 1234 z dnia 3 marca 2010 r. wydanej na podstawie art. 7 ust. 4 dyrektywy 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 108, s. 33), w której instytucja ta nakazała polskiemu organowi regulacyjnemu w dziedzinie usług telekomunikacyjnych i pocztowych wycofanie dwóch zgłoszonych projektów środków dotyczących hurtowego rynku wymiany ruchu IP (IP tranzyt) (sprawa PL/2009/1019) oraz hurtowego rynku wymiany ruchu IP (IP peering) z siecią Telekomunikacji Polskiej S.A. (TP) (sprawa PL/2009/1020) — Błędna wykładnia art. 19 akapity trzeciej i czwartej statutu Trybunału Sprawiedliwości w związku z art. 53 akapit pierwszy tego statutu, a także

w związku z art. 254 akapit szósty TFUE oraz art. 113 regulaminu postępowania — Naruszenie art. 67 ust. 1 TFUE w związku z art. 113 regulaminu postępowania — Naruszenie art. 5 ust. 1 i 2 TUE w związku z jego art. 4 ust. 1 oraz art. 113 regulaminu postępowania — Naruszenie art. 5 ust. 4 TUE w związku z art. 113 regulaminu postępowania — Brak uzasadnienia — Niedopuszczalność skargi w przypadku reprezentacji przez adwokatów lub radców prawnych zatrudnionych przez stronę na podstawie umowy o pracę.

Sentencja

- 1) *Odwołania zostają oddalone.*
- 2) *Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej i Rzeczpospolita Polska zostają obciążeni kosztami postępowania.*

(¹) Dz.U. C 311 z 22.10.2011.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 19 lipca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State — Niderlandy) — A. Adil przeciwko Minister voor Immigratie, Integratie en Asiel

(Sprawa C-278/12/PPU) (¹)

(Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości — Rozporządzenie (WE) nr 562/2006 — Wspólnotowy kodeks zasad regulujących przepływ osób przez granice (kodeks graniczny Schengen) — Artykuły 20 i 21 — Zniesienie kontroli na granicach wewnętrznych — Odprawa na terytorium — Środki mające skutek równoważny ze skutkami odprawy granicznej — Uregulowanie krajowe dopuszczające przeprowadzanie kontroli tożsamości, obywatelstwa i prawa pobytu przez funkcjonariuszy odpowiedzialnych za ochronę granic i kontrolowanie cudzoziemców w strefie 20 kilometrów od granicy z innymi państwami będącymi stronami konwencji wykonawczej do układu z Schengen — Kontrole służące zwalczaniu nielegalnego pobytu — Uregulowanie zawierające określone warunki i gwarancje w szczególności związane z częstotliwością i intensywnością kontroli)

(2012/C 355/12)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Raad van State

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: A. Adil

Strona pozwana: Minister voor Immigratie, Integratie en Asiel

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Raad van State — Wykładnia art. 21 rozporządzenia (WE) nr 562/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. ustanawiającego wspólnotowy kodeks zasad regulujących przepływ osób przez granice (kodeks graniczny Schengen) (Dz.U. L 105, s. 1) — Zniesienie kontroli na granicach wewnętrznych — Możliwość przeprowadzania przez

państwo członkowskie kontroli policyjnych na swym terytorium, w strefie pomiędzy lądową granicą tego państwa z innymi państwami a linią wyznaczoną 20 kilometrów od granicy — Kontrole związane z weryfikacją przestrzegania przepisów mających zastosowanie w dziedzinie pobytu — Możliwość dokonywania tego rodzaju kontroli jedynie na podstawie ogólnych informacji dotyczących obecności obywateli państw trzecich przebywających nielegalnie w strefie kontroli lub konieczności posiadania konkretnych informacji dotyczących nielegalnego pobytu kontrolowanej osoby — Dopuszczalność przepisów ustanawiających pewne kryteria ilościowe dotyczące maksymalnej liczby kontroli, które mogą zostać przeprowadzone w danym okresie

Sentencja

Artykuły 20 i 21 rozporządzenia (WE) nr 562/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. ustanawiającego wspólnotowy kodeks zasad regulujących przepływ osób przez granice (kodeks graniczny Schengen) należy interpretować w ten sposób, że nie stoją na przeszkodzie istnieniu krajowych przepisów prawnych, takich jak będące przedmiotem sporu w postępowaniu głównym, umożliwiających funkcjonariuszom odpowiedzialnym za ochronę granic i kontrolowanie cudzoziemców przeprowadzanie kontroli w strefie geograficznej 20 km, poczynając od granicy lądowej między państwem członkowskim a państwami będącymi stronami Konwencji wykonawczej do Układu z Schengen z dnia 14 czerwca 1985 r. między rządami państw Unii Gospodarczej Beneluksu, Republiki Federalnej Niemiec i Republiki Francuskiej w sprawie stopniowego znoszenia kontroli na wspólnych granicach, podpisanej w Schengen w dniu 19 czerwca 1990 r., mających na celu sprawdzenie, czy osoby zatrzymane w celu wylegitymowania spełniają warunki legalnego pobytu obowiązujące w danym państwie członkowskim, jeżeli podstawą tych kontroli są ogólne informacje i doświadczenie dotyczące nielegalnego pobytu osób w miejscach kontroli, jeżeli mogą być również przeprowadzane w ograniczonym zakresie w celu uzyskania tego rodzaju ogólnych informacji oraz doświadczenia w tej dziedzinie i jeżeli ich wykonywanie podlega pewnym ograniczeniom dotyczącym w szczególności ich intensywności oraz ich częstotliwości.

(¹) Dz.U. C 287 z 22.9.2012.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Krajský súd v Prešove (Słowacja) w dniu 3 sierpnia 2012 r. — G.I.C. Cash, a.s. przeciwko Mariánowi Gunčadze

(Sprawa C-373/12)

(2012/C 355/13)

Język postępowania: słowacki

Sąd krajowy

Krajský súd v Prešove

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: G.I.C. Cash, a.s.

Strona pozwana: Marián Gunčaga